

**KARIN
SLAUGHTER
PUNTGAAF**

KORTE VERHALEN

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Cold, Cold Heart*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 Ineke Lenting

Copyright © 2011 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Thorn in My Side*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 Ineke Lenting

Copyright © 2013 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Busted*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 Ineke Lenting

Copyright © 2017 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Last Breath*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 Ineke Lenting

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Jaroslaw Blaminsky / Arcangel Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0937 7
ISBN 978 94 027 6343 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk september 2021

Originele uitgave *Cold, Cold Heart* verschenen bij Tom Doherty Associates, LLC.
Originele uitgave *Thorn in My Side* verschenen bij Random House, New York.
Originele uitgave *Busted* verschenen bij Cornerstone Digital.
Originele uitgave *Last Breath* verschenen bij HarperCollins Publishers ULC, New York, U.S.A.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Karin Slaughter has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in deze verhalen voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

INHOUD

Koud hart	7
Doorn in mijn vlees	39
Gepakt	81
Laatste adem	157

KOUD HART

Nog steeds voelde ze het ijs in haar hand, een stekende, bijtende kou, die zijn scherpe tanden in haar huid sloeg. Kwam het door haar warme handpalm of door het verzengende Californische klimaat dat wat nog maar kort daarvoor bevroren was geweest zo snel naar zijn oorspronkelijke toestand was teruggekeerd? Toen ze voor zijn huis had gestaan had ze tot haar verbijstering de vochttranen langs haar pols op de grond voelen druipen, waar ze een plasje bij haar voeten hadden gevormd.

Jon was nu bijna twee jaar dood. Ze hadden elkaar vele jaren daarvoor voor het eerst ontmoet – vierentwintig jaar om precies te zijn, toen hij John nog op de normale manier spelde, met een 'h', en er niet over gepiekerd zou hebben om zijn zwarte krullen te laten groeien of zijn baard tot kluizenaarachtige proporties te laten uitdijen. Ze hadden elkaar leren kennen op een zondagschoolklas voor jongvolwassenen, hadden een relatie gekregen en waren vervolgens getrouwd. Jarenlang hadden ze allebei lesgegeven op een middelbare school, hij als scheikundeleraar en zij als docente biologie.

Ze hadden een zoon gekregen, een prachtige, gezonde zoon die ze Zachary hadden genoemd, naar Johns grootvader. Alles was goed geweest, tot er bepaalde dingen waren gebeurd, dingen waaraan ze niet probeerde te denken, en uiteindelijk, toen het goede leven zich had aangediend, had Pam niet bij de genodigden gehoord.

Haar haar was te lang voor een vrouw van haar leeftijd. Dat wist Pam, maar ze kon zich er niet toe zetten het af te knippen. De tik waarmee haar vlecht tegen haar rug sloeg, stelde haar ge-

rust, gaf haar het gevoel dat ze nog steeds iemand was, dat ze nog steeds gezien werd, al was het maar omdat ze zo dwaas was om als tweeënvijftigjarige schooljuf haar peper-en-zoutkleurige lokken tot op haar middel te laten groeien. Vrouwen van haar leeftijd lieten zich een bobkapsel aanmeten en gingen op yoga, maar Pam had zich ertegen verzet. Voor het eerst in haar leven lette ze niet meer op haar gewicht. God, wat een verademing was het om een toetje te eten wanneer ze daar zin in had. En boter op haar brood te smeren. En volle melk te drinken. Hoe had ze het zo lang volgehouden op dat idioot waterige bocht dat magere melk werd genoemd? Toegeven aan dat soort verlangens gaf haar een bevrediging waartegen de emotionele vreugde van een broek maatje 36 om haar taille niet opwoog.

Haar taille.

Ze dwong zichzelf aan de goede dingen te denken in plaats van aan de slechte, aan de eerste paar jaar in plaats van aan de laatste zeventien. John die zijn hand over de welving van haar taille liet glijden: een ruwe hand, want hij was dol geweest op tuinieren. Het gekriebel van zijn stoppelbaard als hij met zijn lippen langs haar hals streek; het tedere gebaar waarmee hij de vlecht over haar schouder legde zodat hij haar ruggengraat van boven naar beneden onder kussen kon bedelven.

Toen ze voor de derde – en hopelijk laatste – keer in haar leven via allerlei boerengehuchten naar het westen van het land reisde, klampte ze zich vast aan de goede herinneringen. Ze dacht aan zijn lippen, aan zijn handen, aan hoe hij haar beminde. In Alabama dacht ze aan zijn sterke, gespierde benen. Mississippi en Louisiana brachten herinneringen boven aan het van zweet doordrenkte moment waarop ze man en vrouw waren geworden. Arkansas was de volmaakte vorm van zijn penis en hoe die voelde wanneer ze hem binnen in zich vastklemde en het luidkeels uitschreeuwde. Oklahoma, Texas, New Mexico... het waren geen staten op een kaart, maar gemoedstoestanden. Toen ze de grens

van Arizona passeerde, was het alsof ze zweefde tussen hemel en aarde. Het enige wat haar aan de grond hield, waren haar handen om het leren stuur.

De auto.

Het enige wat ze nog van hem had, was de auto.

Twee jaar geleden had hij laat op de avond gebeld – niet laat voor hem, maar door het tijdsverschil van drie uur kwam het telefoontje op een moment dat doordringend gerinkel tot paniek leidde. Dwaas die ze was dacht ze allereerst aan Zack, maar toen het toestel voor de tweede keer overging, kwam ze weer bij zinnen en dacht ze aan haar vader, een broze man, die weigerde naar een verzorgingshuis te gaan, ook al was tot hij niet veel meer in staat dan de hele dag vanuit zijn leunstoel naar History Channel zitten kijken.

‘Papa?’ riep ze uit toen ze de telefoon bij de derde keer overgaan had opgenomen. Brand. Van de trap gevallen. Een gebroken heup. Haar hart bonsde in haar keel. Die uitdrukking was ze talloze keren in boeken tegengekomen, maar nu pas begreep ze dat het fysiek inderdaad mogelijk was. Ze voelde het bonken onder haar luchtpijp en haar hele keel stond onder druk door dat kloppende hart dat naar boven wilde, dat zich een weg naar buiten probeerde te banen.

‘Met mij.’

‘John?’ Terwijl ze zijn naam uitsprak, zag ze die in gedachten op de juiste manier gespeld, met een opflitsende ‘h’, als een neonbord bij een striptent.

Alsof het over het weer ging, zei hij geheel in stijl met zijn nieuwe Californische levenswijze op nuchtere toon: ‘Ik ga dood.’

Ze had haar reactie meteen klaar, woorden die ze hem maar al te vaak bij Oprah of Dr. Phil had horen uitspreken: ‘Dood gaan we allemaal. Daarom moeten we nu het beste van ons leven maken.’

Hij had makkelijk praten. Rijke stinkerds zoals hij hadden een veel positievere kijk op het leven dan mensen die elke ochtend

om vijf uur opstonden en zich in de kleren hesen om een klas vol comateuze pubers het periodiek systeem bij te brengen.

‘Ik meen het,’ zei hij. ‘Ik heb kanker.’

Haar hart klopte niet langer in haar keel, maar nu zat daar iets anders wat haar het spreken bemoeilijkte. ‘En Cindy dan?’ wrong ze eruit. Cindy was de tengere, donkere pilatesdocente die een jaar geleden bij hem was ingetrokken.

‘Ik wil dat je erbij bent als het zover is,’ zei hij. ‘Ik heb je healing nodig.’

‘Kom dan naar Georgia.’

‘Ik kan niet meer vliegen. Je zult naar Californië moeten komen.’

Nog steeds vervloekte Pam de dag waarop ze samen naar Californië waren gevlogen voor een onderwijscongres. Het was een kans om even aan Atlanta te ontsnappen: een spannend avontuur, hun eerste reisje naar het westen. Hun rouwtherapeut had hun aangeraden iets ‘leuks’ te gaan doen om het gebeurde van zich af te zetten, en John had vol enthousiasme het congres voorgesteld. Bijna de hele vlucht had Pam verbijsterd uit het raampje gekeken naar het uitgestrekte, afwisselende landschap beneden hen. Dichte wouden waar zandpaden als zweepslagen doorheen sneden maakten plaats voor verlatenheid en kale woestijn. Hoe konden mensen in dergelijke troosteloze oorden wonen, had ze zich afgevraagd. Hoe konden ze overleven met niets dan cactussen en *tumbleweed* als ze naar buiten keken?

‘Moet je kijken,’ had John gezegd, en hij had door het ovale vliegtuigraampje naar de lap rood zand gewezen die de staat Arizona moest voorstellen. ‘Daar is Ted Williams nu.’

Ted Williams, de honkballer wiens van de romp gescheiden hoofd door zijn gestoorde kinderen cryogeen was ingevroren.

‘Vloeibare stikstof,’ legde John uit. ‘Zijn lichaam drijft in een vat ernaast.’

Voor het eerst maakte Pam zich los van het raampje. Ze wierp

een vluchtige blik op John, op zijn staalblauwe ogen met de bijna vrouwelijk lange wimpers. Ze hield intens veel van hem, maar ze zou niet weten hoe ze de kloof moest overbruggen die zich tussen hen had geopend. Ze wilde zijn hand aanraken, genieten van het veranderen van zijn stem, die altijd dieper werd als hij iemand iets nieuws kon leren.

Maar in plaats daarvan vroeg ze: ‘Waarom moest hij onthoofd worden?’

John haalde zijn schouders op, hoewel ze een lachje om zijn mondhoeken zag spelen.

‘Wist je,’ begon hij, ‘dat het enige lichaamsorgaan met dezelfde scheikundige eigenschappen en fysieke samenstelling als de hersenen het darmstelsel is?’

Eigenlijk had Pam moeten lachen. Ze had het met een grappe moeten afdoen – zoiets als ‘dus we hebben allemaal stront in onze kop’ – maar het enige wat ze zei, was: ‘Weet ik’.

Daarna had ze zich weer overgegeven aan het zachte gezoem van de vliegtuigmotoren terwijl ze het onbekende tegemoet vlogen.

Zachary had nooit gevlogen. Zijn hele leven had zich afgespeeld in en nabij Decatur, de voorstad van Atlanta waar Pam en John al die jaren hadden gewoond. Daar speelde hij honkbal, daar hing hij in het winkelcentrum rond en daar neukte hij zo ongeveer alle meisjes uit zijn klas, te oordelen naar de lege condoompakjes die Pam in zijn zakken vond als ze zijn jeans in de was deed.

Op zijn zestiende bezat hij zijn vaders lengte, zijn moeders sarcasme en zijn grootvaders hang naar verslaving. Uit het autopsierapport bleek dat het alcoholpromillage in zijn bloed zes keer de toegestane limiet overschreed. Blijkbaar had de patholoog-anatoom in de veronderstelling verkeerd dat het Pam tot troost zou dienen als ze wist dat Zack zo dronken was geweest dat hij waarschijnlijk geen pijn had gevoeld toen zijn auto van de weg was geraakt, in een ravijn was getuimeld en zich rond een boom had geplooid.

‘Ik ga dood,’ had John dus twee jaar geleden door de telefoon gezegd. ‘Alsjeblieft, ik wil dat je erbij bent.’

Een hersentumor. Geen pijn, want er zitten geen zenuwen in de hersenen. Ze wilde een grapje maken, hem herinneren aan wat hij over Ted Williams had gezegd, over die onthoofde ijslolly, maar John begon er zelf over. ‘Weet je nog van die keer dat we voor het eerst naar Californië vlogen?’ Alsof ze er na dat congres ooit terug was geweest. Ze mocht blij zijn als ze ’s zomers op vakantie naar Florida kon, maar dan wel met een paar andere docenten zodat ze zich iets beters kon veroorloven dan het vlooienmotel op twaalf kilometer van het strand.

‘Ik wil bewaard blijven,’ zei hij. ‘Ik wil cryogeen worden ingevroren zodat ik op een dag gereanimeerd kan worden.’

Ze lachte zo hard dat haar maag ervan samenkromp. De tranen in haar ogen waren van de pijn, hield ze zichzelf voor, niet van het besef dat ze hem ging verliezen.

Toch had ze het ticket dat ze toegestuurd had gekregen niet weggegooid, en in tegenstelling tot al die keren daarvoor had ze niet gezegd dat hij kon opsodemieteren met zijn vlucht eerste klas en zijn rottige miljoenen.

Miljoenen. Het moesten zo langzamerhand vele miljoenen zijn. *Biologische healing* stond nog steeds op verschillende bestsellerlijsten en ze wist dat het in minstens dertig talen was verschenen. Op hetzelfde moment dat ze met hem sprak, zaten er in Ethiopië waarschijnlijk mensen Johns theorie te lezen dat je door de band tussen lichaam en geest verlies en leed kon overwinnen. Het bizarre was dat Pam was gepromoveerd in de biologie. John was een simpele scheikundeleraar met

een boodschap, en door stom geluk had hij die boodschap over de wereld kunnen verspreiden.

‘Rouw,’ had John tegen een welwillende Larry King gezegd, ‘bedient zich niet van één specifieke taal.’

Hij had een boek geschreven over het verlies van Zack en dat

van zijn vrouw. Dat nam Pam hem misschien nog het meest kwalijk, dat ze gelijk werd getrokken met Zack, alsof ze ook dood was. Was het maar zo. Zij had naar het mortuarium moeten gaan om het lichaam van haar zoon te identificeren, want John was er niet toe in staat geweest. Zij had Zacks adresboekje doorplozen op zoek naar zijn vrienden van voetbal, honkbal en de schoolband zodat ze die op de hoogte kon stellen. Zij was naar de brievenbus gelopen om er de brieven uit te halen – minstens honderd – van alle padvindende en penvrienden die Zack in de loop van zijn zestien jaar op aarde had verzameld. Omdat John verlamd was geweest van verdriet had Pam het pak voor Zacks eeuwige slaap moeten uitkiezen en vervolgens een nieuw moeten kopen toen de begrafenisondernemer haar er

vriendelijk op wees dat het een paar maten te klein was.

Het pak was twee jaar oud geweest. Ze hadden het gekocht toen Zack veertien was, voor de bruiloft van zijn neef. Tussen veertien en zestien zat een heel leven. In twee jaar tijd was hij van een jongen in een man veranderd, en toen Pam het donkerblauwe pak met stropdas uit de stomerijhoes had gehaald waarin het twee jaar lang in de kast had gehangen, had ze er niet eens bij stilgestaan dat Zack er misschien uitgroeid was. De eeuwige grapjes dat hij hun de oren van het hoofd at, het feit dat hij elke twee maanden nieuwe schoenen nodig had omdat zijn voeten bleven groeien, dat alles was ze vergeten, en toen ze in zijn kamer had gestaan en de zweterige pubergeur had opgesnoven die aan zijn lakens kleefde en de lucht bezwangerde, had ze bijna met een glimlach aan het oude pak gedacht en het met een zekere opluchting uit de kast gehaald, want dat was weer een beslissing minder geweest.

John had kalmerende middelen gekregen om de begrafenis te kunnen bijwonen. Hij had tegen Pam aan geleund alsof ze een rots was, waardoor ze zich ook als een rots was gaan gedragen. Toen haar moeder haar hand had vastgepakt en er bij wijze van steun in had geknepen, had Pam zichzelf als een brok graniet ge-

zien. Toen een meisje dat verliefd op Zack was geweest – een van de velen, zoals bleek – zich snikkend tegen Pam aan had laten vallen, had ze in gedachten platen marmer voor zich gezien, koud, glinsterend marmer, en een fort om zichzelf heen gebouwd om maar niet in te storten en te huilen om haar dode kind.

Pam was de sterke figuur geweest, degene op wie iedereen steunde. Ze had zichzelf gewapend tegen welke gevoelens dan ook, want als ze die toeliet, zou ze overweldigd raken, zou ze zichzelf dood laten stenigen door de schuldgevoelens, het verdriet en de woede die op haar neer zouden regenen.

‘Schrijf het maar van je af,’ had ze tegen John gezegd, had ze hem gesmeekt, want ze kon zijn smart niet langer aanhoren zonder haar eigen verdriet de vrije loop te laten. ‘Schrijf het maar in je dagboek.’

Hij had altijd aantekeningen gemaakt en vrijwel dagelijks zijn gedachten neergekrabbeld, als een meisje dat een dagboek bijhield. Aanvankelijk had ze het een vreemde gewoonte gevonden voor een volwassen man, maar later was ze het gaan zien als een van zijn vertederend zonderlinge eigenschappen, zoals zijn liftangst en zijn overtuiging dat je wormen kreeg van het eten van rauw koekjesdeeg. Tot haar opluchting had hij haar advies opgevolgd, en ze was blij geweest als hij in zijn werkkamer bleef en hele nachten doorschreef in plaats van in bed te kruipen, waar hij zich steevast onder het uitroepen van Zacks naam in slaap hilde en dan lag te woelen van de nachtmerries. Ze had die vreselijke nachten zo lang mogelijk genegeerd, had ze verdrongen, want als ze eraan toegaf, zou ze aan het verlies toegeven, en dat had ze niet kunnen opbrengen.

Uiteindelijk had ze tijdens een felle woordenwisseling toch iets over Johns onrustige nachten gezegd, en hij had zich als een beest tegen haar gekeerd en haar verweten dat ze kil was en niet met haar gevoelens uit de voeten kon.

Daar was de knop omgegaan.

John was altijd rationeel geweest, en Pam emotioneel. Hij had haar altijd met logische argumenten om de oren geslagen en elke ruzie gewonnen omdat hij zich niet door zijn emoties liet sturen. Zelfs toen Pam negen jaar geleden had ontdekt dat hij haar bedroog met iemand van de schooladministratie had hij zich eruit weten te redeneren.

‘Je gaat toch niet bij me weg, Pam,’ had hij gezegd, druipend van arrogantie. ‘Je hebt niet genoeg geld om Zack in je eentje op te voeden, en je kunt niet op dezelfde school als ik blijven werken, want niemand daar vindt je aardig. Ze staan allemaal aan mijn kant.’

Ontnuchterend om te horen uit de mond van de man die je liefhebt, en helemaal omdat er geen woord van gelogen was.

Tijdens hun huwelijk van bijna twintig jaar was hij altijd het redelijkst van hen tweeën geweest, degene die ‘Gewoon even aanzien’ zei als zij ervan overtuigd was dat de schraperige hoest die midden in de nacht uit Zacks kamer klonk longkanker was, of dat de vloeitjes die op een dag in de keuken uit zijn schrift vielen, betekenden dat hij aan de speed was.

‘Gewoon even aanzien,’ had John gezegd toen ze bang was dat Zack wijn uit de koelkast had gejat.

‘Zo zijn jongens nou eenmaal,’ had John gezegd toen ze een lege wodkaflles achter in Zacks kleerkast had aangetroffen. Toen hij met die dooddoener was komen aanzetten, had ze hem het liefst zijn ogen uitgekrabd, maar ze had naar hem geluisterd en zichzelf tot kalmte gemaand, want de geïrriteerde blik die John haar had toegeworpen, dat snelle schouderophalen, hadden haar het gevoel bezorgd dat ze een hysterische moeder was in plaats van gewoon een bezorgde ouder. Op school kregen ze dagelijks met overdreven reagerende ouders te maken: moeders die schreeuwden dat een onvoldoende ongedaan gemaakt moest worden want anders stapten ze naar het bestuur, vaders die docenten onder druk zetten om hun zoon niet te laten zakken, want anders konden ze op een proces rekenen.

Het telefoontje was op een vrijdag gekomen, om negen uur 's avonds – niet eens om één uur 's nachts, het panische tijdstip waarop je een ramp kon verwachten. Zack was eerder op de avond met een stel vrienden vertrokken, en John en Pam zaten naar een film te kijken. *The Royal Tenenbaums*. Pam dwong zichzelf de film uit te zien – niet omdat ze er veel aan vond, maar omdat ze wist dat Zack ervan hield en ze wilde er de volgende morgen met hem over kunnen praten. Hij had het punt in zijn puberleven bereikt waarop elk gesprek met zijn moeder moeizaam ging, en ze probeerde dingen te bedenken – films, footballwedstrijden, grappige stukjes in de krant – waarover ze het ongedwongen konden hebben samen.

‘Ik neem ’m wel.’ John sprong al overeind – hij nam altijd graag de telefoon op – terwijl Pam aan de afstandsbediening morrelde om het geluid zachter te zetten.

‘Ja, daar spreekt u mee,’ zei John, op gedempte toon en lichtelijk geërgerd. Iemand van een callcenter, dacht ze, maar toen zag ze Johns gezicht wit wegtrekken. Wat een dwaze uitdrukking, dacht ze nog, terwijl ze met opgetrokken benen op de bank zat: een gezicht dat wit wegtrekt. Toch was dat precies wat ze met eigen ogen zag: een streep met daaronder kleur die langzaam naar zijn hals trok – als een gootsteen waar de stop uit wordt getrokken – tot al het bloed uit zijn gewoonlijk blozende gelaat was verdwenen.

‘Ja, we hebben een zoon,’ fluisterde hij.

We hebben een zoon. De eerste woorden die John tegen haar had gezegd toen ze uit de intensive care kwam. Het was een zware bevalling geweest, en na zestien uur weeën had de arts besloten tot een keizersnede over te gaan. Het laatste wat Pam zich had herinnerd was de zalige opluchting toen de pijn werd weggenomen door de medicijnen (op dat moment zou ze heroïne hebben gefreebased) en John die ineengedoken met de brancard mee draafde toen ze naar de operatiekamer werd gereden en met tranen in zijn ogen ‘Ik hou van je’ fluisterde.

Weer fluisterde hij in de telefoon: 'We komen eraan.'

Alleen was hij er eigenlijk niet bij. Het was de geest van John die naast haar in de auto zat toen ze naar het districtsziekenhuis reed. Het was zijn geest die door de hoofdingang zweefde en op de lift wachtte.

Pam pakte zijn hand en schrok van zijn koude, klamme huid, van zijn eeltige vingers, die als ijspegels aanvoelden.

Zack, dacht ze. Zo voelt Zacks hand nu.

John bleef verstijfd bij het mortuarium staan. 'Ik kan het niet,' zei hij. 'Ik kan hem zo niet zien.'

Maar Pam wel. Ze had naar haar zoon gekeken, had zijn dikke, zwarte haar naar achteren gestreken en zijn voorhoofd gekust, ook al had het vol vastgekoekt, opgedroogd bloed gezeten. Zijn ogen waren iets geopend, zijn lippen stonden iets uiteen. Een lange, diepe wond had zijn kaaklijn opengelegd. Ze had zijn hand gepakt en zijn gezicht gekust, zijn mooie gezicht, en toen had ze de documenten getekend en John mee naar huis genomen.

Pams tweede reisje naar Californië, na Johns dringende telefoontje, was heel anders geweest dan het eerste. De eerste klas opende een totaal nieuwe wereld voor haar, van het verwarmde handdoekje om haar gezicht mee te deppen tot de warme nootjes en de eindeloze stroom alcoholische drankjes. Bij de bagageband stond een goedgeklede man die een bordje met daarop haar naam omhooghield. De zwarte Town Car was smetteloos schoon, en toen ze op de achterbank neerzeeg stond er al een fles gekoeld water op haar te wachten.

De man was Johns privéchauffeur, vermoedde ze. Bestseller-auteurs die miljoenen verdienden hoefden niet zelf achter het stuur te kruipen, en al helemaal niet als ze in de Hollywood Hills woonden. Pam kon niet genieten van de met palmen omzoomde straten of van haar eerste blik op de beroemde Hollywood Sign. Ze voelde zich een hoer omdat ze Johns geld had aangenomen.